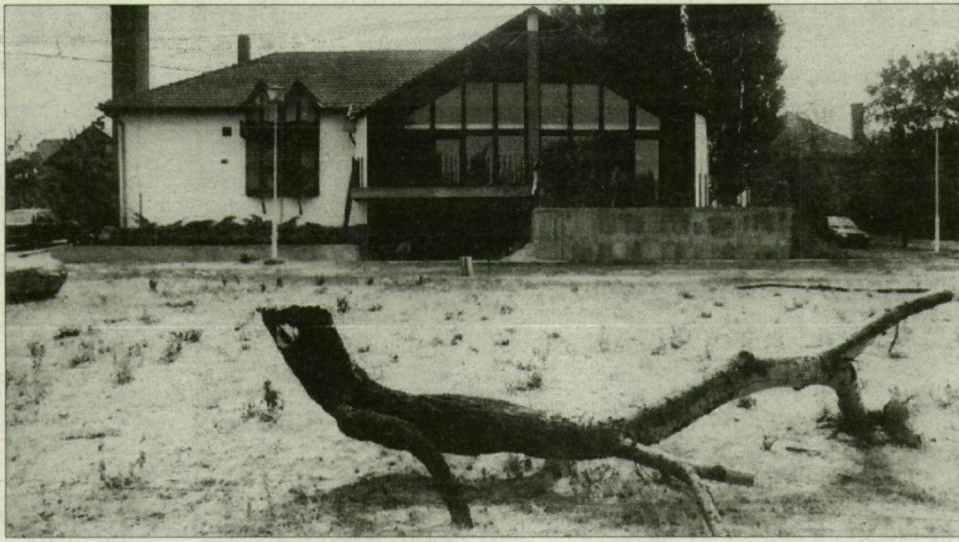

■ Kezd gyökerezni itt a tábor. Az idén többen jöttek már, mint ahány fekvőhely van, így aztán még a műtermi galérián is megvetették az ágat.

A szegedi kiállítás előtti napok alkotói lázának pezsgő légkörébe csöppentünk be Tamási Jánossal, a helybeli Városi Galéria vezetőjének kalauzolásával. Szavaiból kitetszik, nagy barátja ennek a színes, izgalmas alkotói együttesnek. Ezt a csongrádi kiállítás kapcsán is tudunkra adta, ugyanis a hozott művekből szép kollekció jött össze. Amit Csongrádon készítenek, az nemcsak Szegeden, a Kálvária Galériában, hanem egy Krakkó közeli helységben és Darmstadtban is kiállítóterembe kerül.

Bernhard und Meyert épp zászlókészítés közben leljük. Egy érdekes alkotást mutat meg, amely vasból, bronzból és kőből állt egybe, a feszülő új képzetét társítom vele. Hozzáteszi magyarázatul, hogy az emberiség fejlődésének nagy korszakait jelképezi ez, miközben az emberi problémák ismétlődnek, ugyanazok. A Tiszára néző műterem másik sarkában a krakkói Jerzy Nowakowski és felesége, Krystyna Nowakowski egy-egy alkotásukat finomítják, megsimogatják egy kicsit. Nagyon jól érzik magukat ebben a környezetben, melyre legfőbb bizonyítékok az új művek, az új kapcsolatok. Egy másik térben egy boldog keramikussal találkoztunk, Sigrid Siegellel, aki most

Szeged Mirabelje Csongrád

Festői környezetben, a csongrádi szőlőhegyen, kőhajtásnyira a Tiszától egy szigetnyi Európa. Nem túlzás ez, ha végiggondoljuk a sztorit, melyre érdemes szánni néhány percet.

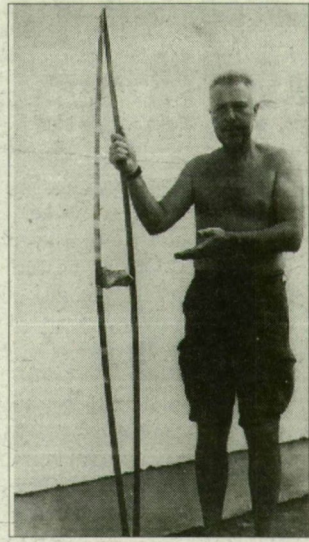
A csongrádi művésztelép immár harmadszor ad otthont és tájélményt a Plein Air alkotótáboroknak, mely a németországi Darmstadt és Szeged testvérvárosi létének élő példája. A Darmstadti Szecessziónak a dél-franciaországi Mirabel községben van állandó művésztelpe, s ennek nyomán ötlött eszébe Aranyi Sándornak – mivel meghívták oda –, hogy a csongrádi szőlőhegyi hangulatos tájban ugyancsak szabadnak érezhetik magukat az ide érkező művészek.

élte át a bronzbaöntés élményét, valósággal dajkálja a még csiszolandó műveket. Ő úgy

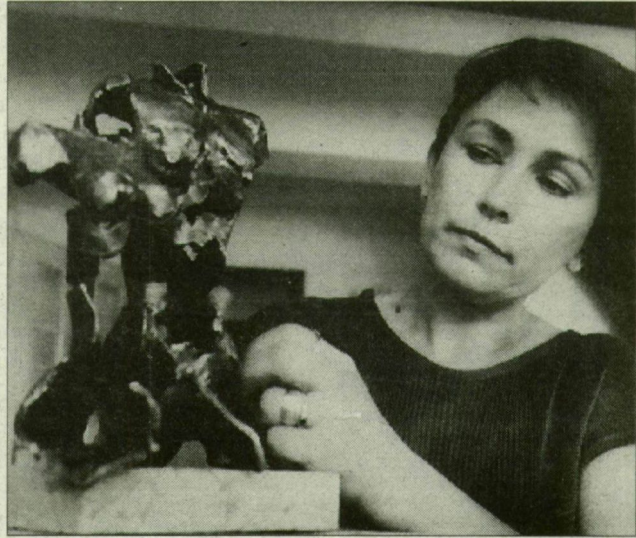
került ebbe az alkotócsoporthoz, hogy 1988-ban első díjat kapott a Darmstadti Szecesszi-

ótól és egyben tagja is lett annak. Itt először jár.

A Vajdaságból érkezett Du-

Fotó: Enyedi Zoltán

dás Sándor miniatűr plasztikáival, jól karikírozott fejeivel hívja föl magára a figyelmet.

Bálint Gyula György

„A folklórban nincsenek háborúk” Simoncsics János a néptáncfesztiválról

■ A majdnem 30 éves szegedi folklór fesztivál a szakszervezetek által fenntartott együttesek nemzetközi fóruma volt – amíg „ki nem mentek alóla” szakszervezetek. Hogyan sikerült megmenteni?

– Nehezen. Az idén tavasszal létrehoztuk a Szegedi Nemzetközi Néptáncfesztivál Alapítványt és arra számítottunk, hogy sokan vannak, akik segítenek megmenteni ezt a rendezvénysorozatot, amely megszokott és kedvelt része a szegedi nyári művészeti és szórakoztató programjainak. Gyakorlatilag azóta szüntelenül azt kutatom, hova nem adtam még be pályázatot. Az idén a város támogatásával, a Szabad Művelődési Alapítványtól nyert millióval, magánszemélyek, főként régi szegedi néptáncosok adományaival vágtam neki a szervezésnek, s még a munka közepe táján is bizonytalan volt, sikerül-e a fesztivál fedezetét előteremteni.

■ A jelek szerint sikerült. Kik a vendégek?

– Mindjárt elmondom, de előbb hadd használjam föl az alkalmat: mivel a néptáncfesztivál jövője anyagilag korántsem megalapozott, továbbra is várjuk mindazok támogatását, akik nem szeretnék, ha ez az érték elveszne, pénz híján a semmibe menne. A támogatásokat az OTP Csongrád megyei Igazgatósága 289-98008-37525-4 számlára várjuk. A július 31-én nyíló fesztiválon a két szegedi vendéllátóval, a Borica és a Szeged Táncegyüttesel együtt 15 csapat szerepel. Aki végignézi a meghívottak sorát, azonnal látja, az volt a törekvésünk, hogy demonstráljuk: a folklórban nincsenek háborúk. Közép-Európa né-

Folytatódik a néptáncprogram

A hajdani néptáncos titkárnak – azaz mindenesnek – szegődött a nagymúltú intézményhez, a Szegedi Nemzetközi Néptáncfesztiválhoz. Aztán – anélkül, hogy percre is hűtlen lett volna a folklórhoz, „hagyta magát politikussá lenni”: Simoncsics János a fiatal demokraták jelöltjeként indult a helyi választásokon, képviselő lett, s az önkormányzat kulturális bizottságának elnöke. „Civilben” maradt titkár, természetesen a néptáncfesztiválé.

peinek egymásra épülő, egymás értekeiből táplálkozó tánc-hagyománya a mai viszályok közepette bizonyították arra, hogy mégis lehetséges békében együtt élni. Pontosán tudják ezt mindazokban a Kárpát-medencei falvakban, amelyekben nem aszerint különböztetik meg egymást a lakók, hogy ki

tőről fakadt, egymással azonos értékűek, az egyetemes kultúra egyenrangú részei. Ennek a ténynek a jegyében hívtuk meg a horvátországi Split néptánc-együttesét, Szerbiából a vajdasági Moravica magyar Délibáb Táncegyüttesét és Vrba helység szerb táncsoportját – akik egyébként voltak már itt vendégek; a romániai Marosvásárhelyről a Maros együttes román tagozatát, ugyancsak Romániából a szászcsávási magyar dalárdát, a szlovákiai Pozsonyból a magyar Szóttos együttest, Kassáról pedig a szlovák Zelezar Táncegyüttest, akik ugyancsak nem először szerepelnek Szegeden. A város biztatóan alakuló breton kapcsolataira tekintettel a franciaországi Quimperből hívtunk vendégeket és itt lesz az iztambuli Yesilköy együttes is. A hazaiak: a Bihari, a Kertészeti Egyetem, a Válaszút, a Vasas és az említett két szegedi táncsoport. Amint az megszokott, az újszegedi színpadon tartjuk a folklóresteket, 31-én és augusztus 1-én este fél 9-től, a belépőket a szabadtéri Deák Ferenc utcai jegyirodájában lehet megvenni. A fesztiválvárosi hangulatot az idén is utcai bemutatókkal igyekszünk megteremteni, a múzeumnál, a nagyáruháznál és a Dugonics téren.

■ A fesztivál gálaműsorát most is a dómszínpadon mutatják be, augusztus 6-án és 7-én; lesz-e valami különlegessége?

– Talán az, hogy idei, Mesemondó című produkciót több joggal lehet a családok, szülők és gyerekek közös szórakozásának tekinteni és eként ajánlani, mint az eddigi táncjátékokat. A feldolgozás, Diószegi László koreográfus és Róssa László zeneszerző munkája ugyanis kedvelt népműsére épül, a folyton síró királykisasszony történetére – akinek persze öröme változik a szomorúsága, nevetésre a sifrása.

S. E.

Mennyit ér a kócsagtoll?

Nyári táborok pedig vannak. És kell is, hogy legyenek. Még akkor is, ha nincs pénz, ha megmosolyogják a szervezőt, ha semmi világrengető nem történik a sátrak körül, az alkotóházak udvarán. Már az is jó, ha a farsztó iskolai év után nem unatkozik a videó előtt, vagy lődörög az utcán az a gyerek. Hátha még valami mást is csinál. Mondjuk megleszi a függőcinkét, a pókot vagy a vízisiklót. Az óstáborosok tudják, hogy ilyesmi egy idő után, magától, a töltésoldalon is eszébe jut a nebulónak. De meg kell rá valahol, valamikor tanítani. Az iskola, mint tudjuk nem ér rá erre. Neki ötös tanuló munkanélküli-jelölteket kell faragnia a gyerekekből. A csatornapart és a kiserdő romantikájának felfedezése évtizedek óta a nyári táborokra maradt. Mostanában azonban a táborvezetők ijedten figyelhetik az iskolaprésből kiszabadult csemetéket. Mintha régebben nem ilyenek lettek volna.

Dr. Csizmazia György emberemlékezet óta foglalkozik olyan gyerekekkel, akiket izgat a madarak világa, a bogarak élete, a növények titka és megannyi más, ami még megmaradt a természetnek nevezett csatartérből. Táborával idén a Fehértó közelében ültőt tanyát s ottjártamkor tőle szokatlan keserűséggel beszélt.

– Sok éven át minden táborban más és más tematikája volt. Amellett, hogy a gyerekek a környezettel ismerkedtek. Most beérjük annyival, hogy pusztán megmutatjuk nekik a természetet. S örülünk, ha megértik, itt más módon értékek léteznek, mint a város zajában. Sajnos rémisztő tüneteket fedeztünk föl. A gyerekek legtöbbje pénzben mérte az értéket. A sajátmaguk készített ajándékot jóval kevesebbe becsülik a boltban megvásároltnál. Tudom, nem ők tehetnek erről, a világ lett ilyen körülöttünk. De elszomorít, ha a

Alkotótársai közül többen megmintázták már a fejét.

Kár, hogy a temesváriak már elmentek, meg az alapító Pit Ludwig is csak az elbeszélések alapján elevenedik meg. Aranyi Sándor és segítőtje, Lázár Pál nem alkothatnak, mert ők a vendéglátók, nekik kellett gondoskodniuk arról, hogy a szűkös keretkből enni- meg innivaló is legyen mindig elegendő. A csongrádi vörösbort ízt, méghozzá a legjobb fajtájából valót, nemcsak Nowakowski mester dicsérte széles gesztusokkal...

Aranyi Sándor csongrádi kötődése közismert. Szóba hozta, hogy kétfelől is érték már, mondjuk úgy, hogy észrevételek. Szegeden azért, mert Csongrádra hozta ezt a táborot, Csongrádon pedig úgy tartják ezt számon, mint szegedi „rendezvény”. Szerinte ennél jobb megoldás nem létezik, mert Csongrád tulajdonképpen Szeged Mirabelje. S Csongrád örülhet annak, hogy három héttig Európa egy szellemi szigete él, lüktet, létezik a szőlőhegyi harmóniába illeszkedve.

Aztán sorolja, hogy a Csongrádi Városi Galéria a szegedi múzeum, s annak vezetője, Trogmayer Ottó, s természetesen Szeged város önkormányzata támogatása nélkül nem élne ez a testvéri kapcsolat olyan elevenen, mint ahogy majd a pénteki kiállításon, szinte kitapinthatóan érzékelhető lesz.

Bálint Gyula György

Pacsika Emília